

TESTIMONY ID: 875

AGE: 20

AGE RANGE: 18-20

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2022-07-04

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I have always dreamed of a family, and I could not even imagine that I and my child would feel what war is like. At the beginning of February, my husband and a family friend discussed the possibility of a full-scale invasion and that we should be ready for anything. I didn't want to believe it, and to distract myself somehow; I made plans for a month ahead. All night before the invasion, I felt terrible. The morning of February 24... I got out of bed when my daughter started crying. Just as I approached her bed, an explosion rang out. My husband immediately started reading the news, explosions were heard in all the country's cities, and the war had started... I could barely wait for dawn to call my parents... A week later, my city was occupied by the invaders... To this day (for four months already), we are under occupation. We live in fear; we don't know what will happen tonight. Humanitarian aid does not reach us, Russian troops do not allow them to pass to the occupied city, and the occupiers destroy everything related to Ukraine and hang their flags everywhere.

Propaganda is being told that Ukraine has abandoned us and that these young people have come to us with peace and liberation. I am very sorry that, unfortunately, there are people in my city waiting for Russia; they have no place in our native [CITY]. However, most people are waiting for us to be freed. The occupiers say they are here forever but do not understand that they have nothing to do with our land. Because [CITY] is Ukraine. I believe in our victory and that shortly all the currently occupied cities will return to Ukraine, and we will be happy to see our best blue and yellow flag. We understand it won't be like before, but we believe and know it will be better. We will rebuild the destroyed cities; our country will flourish in a new way. I believe that soon everything will be over, and everyone who was forced to leave their home, their country, will return home. Ukraine is invincible; victory will be ours

alone. We, the people under occupation, are waiting for our military and believe they will liberate us shortly. Glory to the Heroes, Glory to Ukraine

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 875

ВІК: 20

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-07-04

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Я завжди мріяла про сім'ю, і навіть не могла уявити що я та моя дитина відчуємо на собі, що таке війна. Вже на початку лютого наш з чоловіком друг родини заговорили про те, що можливо повномасштабне вторгнення і треба бути готовим до всього. Я не хотіла в це вірити та щоб якось відволіктись, будувала плани на місяць вперед. Усю ніч до перед вторгненням я погано себе відчувала. Ранок 24 лютого... я встала з ліжка, коли донька почала плакати. Тільки я підійшла до її ліжка, як пролунав вибух. Чоловік одразу почав читати новини, в усіх містах країни чути вибухи, почалася війна... Я ледве дочекалась світанку, щоб зателефонувати батькам... Через тиждень моє місто було окуповане окупантами.. По цей день (вже чотири місяці) ми знаходимось в окупації. Ми живемо у страхі, не знаємо, що буде сьогодні ввечері. Гуманітарна допомога до нас не доїжджає, російські війська їй не дають проїхати до окупованого міста, окупанти знищують усе, що пов'язано з Україною, вішають усюди свій прапор. Розповідають пропаганду, що Україна нас покинула і що вони такі молодці прийшли до нас зі світом та зі звільненням. Мені дуже прикро, що на жаль, в моєму місті є люди, які чекали росію, їм не місце в нашому рідному [МІСТО]. Проте більшість людей чекають, коли нас визволять. Окупанти кажуть, що вони тут назавжди, та вони не розуміють, що їм нема що робити на нашій землі. Бо [МІСТО] – це Україна. Я вірю в нашу перемогу і в те, що найближчим часом всі міста, які наразі окуповані повернуться до України і ми будемо радіти, побачивши наш найкращий синьо-жовтий прапор. Ми розуміємо, що як раніше вже не буде, але віримо та

знаємо, що буде краще. Ми відбудуємо зруйновані міста, наша країна розквітне по-новому. Я вірю, що незабаром все закінчиться і всі, хто був вимушений покинути свій дім, свою країну, повернуться додому. Україна непереможна, перемога буде тільки за нами. Ми, люди в окупації, чекаємо наших військових та віримо, що найближчим часом вони нас визволять. Слава Героям, Слава Україні

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.